

Roger Vanhoeck
Banga slet

Vanaf 14 jaar

users.skynet.be/rogervanhoeck
roger.vanhoeck@skynet.be

© 2013 Abimo Uitgeverij & Roger Vanhoeck
Europark Zuid 9, 9100 Sint-Niklaas, België
telefoon: 0032 (0)3-760.31.00 fax: 0032 (0)3-760.31.09
website: www.abimo.net
e-mail: info@abimo.net

Eerste druk: september 2013

Coördinatie: Sarah Kumar en Hilaire Dolfeyn
Redactie: Anneriek van Heugten en Elly Simoens
Cover: Klaas Demeulemeester/beeld: Thinkstock
Vormgeving: Dots & Bits

NUR 284
D2013/6699/88
ISBN 9789462340305

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

PORTRET

BANGA SLET

ROGER VANHOECK

ABIMO

1

Het is een van die dagen waarop mensen lachen naar elkaar. Het lijkt alsof de zon alle ongemakjes en wrevels op een hoopje heeft geveegd. Het laatste tegenpartelende zuchtje wind heeft zijn biezen gepakt. Op het spiegelgladde oppervlak van het *Wolvenmeer* valt geen rimpel te bespeuren.

Luna stopt naast het water, zet haar fiets tegen de gegroefde bast van een dikke populier en vindt een plaatsje op een schilferige bank. In de rug van de bank zijn in een hartje twee hoofdletters gekrast: H en L. Zonder veel interesse vraagt ze zich af welke mensen er schuilgaan achter de letters. Haar blik blijft plakken aan een koppel wilde eenden. Ze drijven op het water, zonder haast, ogenschijnlijk volmaakt gelukkig met de donkere wereld onder hen en de blauwe hemel hoog daarboven.

Luna's moeder werkt als keukenhulp in een zorgcentrum. Elke ochtend gaat ze rond zeven uur de deur uit.

‘Je zult zien, het loopt wel los op die nieuwe school’, riep ze daarnet.

Voor ze naar buiten stapte, gaf ze Luna een ferme knuffel. Even later fietste ze het tuinpaadje af. Ze lachte met een brede mond, één lange arm zwaaide in de lucht. De ochtendzon zette haar haar in brand. Niks aan de hand. Een mooie dag vandaag. Mensen lachen.

Luna niet. Ze treuzelt, wil niet als eerste aankomen op haar nieuwe school.

Tot haar eigen verbazing denkt ze aan haar vader. Dat overkomt haar zelden. Logisch, ze heeft hem nauwelijks gekend. Auto-ongeluk toen ze amper vier jaar was. Bovendien, herinneringen zijn als pluisjes in de wind. Ze waaien weg. En is wat er uiteindelijk overblijft op de bodem van je geheugen wel echt? Zijn het niet eerder de verhalen van mama en van anderen die ze zich herinnert? Dat kan wel, maar ‘*prinsesje*’ is echt!

Op deze stralende dag, waarop mensen vrolijk zijn en zij zich schrap zet voor de eerste dag op haar nieuwe school, valt het woord ‘prinsesje’ zomaar in haar hoofd. Papa noemde haar ‘mijn prinsesje’. Een eeuwigheid geleden.

Luna stopt de oortjes van haar smartphone in haar oor en fietst op haar beurt het tuinpaadje af.

Spring maar achterop bij mij! Achterop mijn fiets! klinkt het in haar oortjes.

Ongewild gaat Luna meeneuriën. Vergeten beelden dansen in haar hoofd. Eerst nog wazig, alsof ze opduiken uit

een diepe, modderige poel, maar al snel helder en duidelijk: bij papa op de stang. Zijn adem puffend in haar nek. Naar de speeltuin. Schommelen. Bootje varen. Picknicken op een reuzegroot zeil, rood met witte bollen.

Plotseling danst er een grote vraag in haar hoofd: *Zou papa akkoord zijn gegaan met die nieuwe school?* De vraag blijft als een steen op haar maag liggen. Er komt geen antwoord.

Mama en juf Ann hebben het bekokstoofd.

In Sint-Rita is het niveau voor Latijn niet zo hoog. Je kunt na de vakantie beter naar het atheneum gaan. Kijk maar eens rond, wie daar is afgestudeerd, brengt het meestal ver in het leven!

Uiteraard hebben ze haar mening gevraagd.

Niemand van mijn vriendinnen gaat naar die school! Ik zal daar helemaal alleen zijn!

Ze luisterden niet.

Je maakt vast snel nieuwe vrienden! Je bent een leuke en spontane meid, dus...

Is dat zo? Is ze echt leuk? En spontaan? Ja, bij haar vrienden, in een bekende omgeving, zelfs op school durft ze best haar zegje te doen. Op andere plekken, zoals in het station, een winkel, een vreemde stad of in een nieuwe situatie klappt ze meestal dicht. In het beste geval verbergt ze dan haar onzekerheid achter gekke bekken trekken en onnozel doen. In het ergste geval bevriest ze. Bedoelen ze dat als ze 'spontaan' zeggen?

Luna bleef protesteren.

Ik wil geen nieuwe vrienden. Ik wil Saar en Trees, Lut en Fien, Rikkie en Bart. En ik wil verpleegster worden.

Dat van die vriendinnen had nog een valabel argument kunnen zijn, maar die verpleegster deed de deur dicht. Mama wisselde een vlugge blik van verstandhouding met juf Ann. Luna vermoedde wat ze dacht.

Als je het verstand hebt om dokter te worden, mag je niet tevreden zijn met verpleegster. Je zult zien, later zul je er blij om zijn.

‘Hé, lekker weertje vandaag!’

Met een ruk keert Luna zich om. De postbode!

‘Je laat me schrikken, André.’

‘Je bent niet de eerste, meid. Vroeger, met onze brommers, hoorde je ons van een kilometer afstand aan komen tuffen. Die elektrische fietsen van tegenwoordig zijn geruislozer dan een uil in de avondschemer’, lacht de postbode.

Luna kijkt hem verwonderd aan. Een uil in de avondschemer? Niet echt taal voor een postbode. André had dichter moeten worden. Verborgen talent. Ze richt haar aandacht weer op het water.

‘Moet je niet naar school?’ vraagt André.

‘Ik ga naar een andere school. Naar het atheneum. Ik heb nog tijd genoeg.’

‘Ha, het *Proffenkot*! Daar is het ook al een drukte van jewelste, hoor.’

Luna kijkt op haar horloge. Tien over acht. Tijd zat,

maar in een zouteloos gesprek over ditjes en datjes heeft ze ook geen zin.

‘Dan ga ik ook maar’, beslist ze.

Ze komt loom overeind en klopt enkele denkbeeldige stoffes van haar jurk. Een mooi jurkje, vindt ze zelf: een zee van bloemen op een vaalgrijze achtergrond. Niet té uitbundig, toch vrolijk, fris. Vorige week gekocht in de tweedehandswinkel in de Stationsstraat. Ook haar ballerina's heeft ze daar op de kop getikt. Voor een prikje!

Luna lacht geforceerd naar de postbode en rijdt weg. Hoe meer ze aan school denkt, hoe dieper haar humeur keldert. Wat kan dat Latijn haar verdommen! Ze gluurt even over haar schouder en merkt dat de postbode haar nastaat.

*

* *

‘Je komt met de fiets? Mooi! Lekker sportief, zeg.’

De dame die Luna's inschrijving op het *Proffenkot* regelde, wilt haar duidelijk een zetje in de rug geven. Luna vindt dat ze slijmt.

‘In dat geval kun je het best via de grote poort komen. Je weet wel, in de Kerkstraat. Daar volg je de pijlen naar de fietsenberging. Als je wilt, kunnen we even gaan kijken.’

‘Nee, nee, ik vind het wel’, haast Luna zich te zeggen. Ze wil niet overkomen als een domme gans.

‘Nou ja, je kunt het echt niet missen. En vanuit de fietsenstalling zie je het schoolplein vanzelf.’

Luna zoekt een plekje onder het afdak van de fietsenstalling. Het rare gevoel dat haar daarstraks overviel toen ze aan haar vader dacht, is er nog. Toch is het nu anders. De verbazing heeft plaatsgemaakt voor angst en onzekerheid. Alsof ze de weg kwijt is, plompverloren gedropt op een vreemde plek.

De meeste leerlingen arriveren in kleine groepjes. Slechts enkelen zijn alleen. Met veel ooh's en aah's worden bekenden begroet. De jongens doen het met stoere high fives, een ferme tik op de schouders of een por tussen de ribben. De meiden giechelend, kirrend en met uitbundige omhelzingen.

Veel leerlingen slenteren in de richting van het secretariaat. Naast de deur hangt een glazen kastje. Vingers wijzen ernaar. Armen wiken. Sommigen doen uitgelaten, anderen sakkeren.

Zal ze ook een kijkje gaan nemen? Luna aarzelt om haar beschutte plekje te verlaten. Voorlopig blijft ze waar ze is. De inhoud van dat kastje is niet het enige raadsel voor haar. De hele school is een geheim.

‘Hoi, ik ben Romy. Nieuw hier, zeker?’

Luna schrikt op en kijkt recht in twee donkere ogen, badend in poeltjes van zwarte oogschaduw. Op de linker-slaap van het meisje glinsteren drie sterretjes. Langs haar ene wang bengelen twee donkerpaarse strengen haar. De rest van Romy's haar heeft een natuurlijke, donkerblonde kleur. Best leuk, maar niet mijn ding, denkt Luna.

‘Ja, ik kom van Sint-Rita.’

Romy knippert sensueel met haar lange wimpers. Vals, veronderstelt Luna.

‘Aha, van bij de nonnen. Saai, zeker?’

‘Nee, hoor’, zegt Luna snel, terwijl ze denkt dat ze nu veel liever bij Sint-Rita op het schoolplein zou staan.

‘Nou ja, ieder zijn keuze. Welke klas?’

‘Derde Latijn.’

‘Hé, leuk, misschien kom je bij ons in de klas. Hoe heet je?’

‘Luna.’

Romy steekt haar hand uit. Op haar vingerkootjes staan rare, voor Luna onbekende tekens geschilderd. Tattoos?

‘Hé, jongens, dit is Luna!’ roept Romy naar een groepje een eind verderop. Met een sierlijke zwaai gooit ze de twee paarse strengen over haar schouder. Rond haar nek bengelt een hangertje aan een zware metalen ketting.

‘Luna? Uit die tekenfilm?’ lacht de grootste jongen van het groepje. De anderen giechelen mee.

‘Luna komt van de nonnenschool’, verduidelijkt Romy overdreven ernstig.

‘Echt? Ik dacht dat ze van de maan kwam.’

‘Hoezo?’

‘Luna, hè.’

‘Ha, ja...’

Romy neemt Luna bij de arm en loodst haar mee. ‘De nonnen zijn erger dan de maan’, zegt ze.

Dat is helemaal niet waar, wil Luna zeggen, maar ze

zwijgt. Die meid luistert niet. Ze heeft daarnet toch al gezegd dat het op Sint-Rita helemaal geen saaie boel is.

‘Kom erbij, meid. Ik ben Regi.’

Dat is die grote kerel weer. Onder zijn strak T-shirt vermoedt Luna een getraind lijf. Zijn haar is in zijn nek in een staartje gevlochten.

‘Mooie naam, Luna. Beetje ongewoon, maar voor de rest... bekt wel goed. Lu... Na... Lula...’

‘Lul!’ joelt een kerel met een babyface. Hij is een kop kleiner dan Regi. Zijn felle oogjes bliksemen. ‘Lula, lul... klopt niet helemaal, maar toch...’

Luna heeft meteen een afkeer van het kereltje. Ook de jongen die naast hem staat, vindt zijn reactie blijkbaar idioot. Hij slaat babyface met een vlakke hand tussen de schouderbladen.

‘Doe niet zo maf, Flip.’

‘Grapje, Wannes’, zegt Flip, naar adem happend.

‘Als je geen betere kunt bedenken, hou je beter je mond’, piept een tweede meisje. Ze staat wat verborgen achter Flip.

‘Oei, oei, je moet niet kwaad worden... ’t Is toch maar om te lachen, Mies.’

‘Hé, wat moet die nieuwe wel niet van jullie denken?’ zegt Regi streng. Hij grijnst naar Luna.

‘Voor Flip moet je opletten. Zijn tong is meestal sneller dan zijn verstand.’ Deze keer zit er een plagerig ondertoon-tje in Regi’s stem. Hij steekt een waarschuwend vingertje in de lucht. Tussen zijn ring- en middelvinger ziet Luna een donkerbruine moedervlek zitten.

‘Waarom ben je eigenlijk weggegaan van Sint-Rita?’ wil Mies weten. Ze is de kleinste van het groepje, kleiner nog dan Luna. Haar felblauwe ogen staan in schrill contrast met haar gitzwarte haar. Ze staan ook nogal ver uit elkaar. Aziatisch type, denkt Luna. Een vriendin van Romy? Ze lijkt eerder haar tegenpool.

‘Mama denkt het niveau voor Latijn op het atheneum hoger is en dat ik dus beter hier terecht kan’, legt Luna uit. ‘Zelf had ik er niet zo’n zin in. Ik heb hier geen vriendinnen.’

‘Ik zal je vriend wel zijn’, haast Flip zich te zeggen. Hij komt naar Luna toe, maakt zich wat groter door op zijn tenen te gaan staan en legt een arm om haar schouder. ‘Zal ik je eens lekker verwennen? Kun je al tongen?’ Hij laat het puntje van zijn tong tussen zijn lippen op en neer wippen.

Luna voelt hoe het bloed haar wangen in brand zet. Ze zet een stap vooruit, zodat Flips arm van haar schouders glijdt. Tongen met dat prutsventje? Als ze er alleen maar aan denkt hoe hij met die tong haar mond binnendringt, moet ze haast kotsen.

‘Nog nooit gedaan, zeker?’ grijnst Romy.

‘Romy, zoiets leren ze bij de nonnetjes vast niet’, wijst Flip haar terecht. ‘Wat denk jij, Wannes?’

Wannes proest het uit. Romy knippert met haar lange wimpers en legt met haar beschilderde vingers weer eens een weerbarstige paarse streng achter haar oor. Mies grinnikt wat opgelaten.

‘Nu is het genoeg, Flip!’ besluit Regi. ‘Straks heeft Luna

op de eerste dag al genoeg van haar nieuwe school. We kunnen haar beter een beetje wegwijs maken.'

Hij kijkt steeds in de richting van Romy, die grijnzend haar hoofd wegdraait.

Luna schat Regi minstens zestien. In welk jaar zou hij zitten? Vierde? Misschien wel vijfde. Hij heeft een hoekig gezicht met een brede kin. De kleur van zijn ogen is op het eerste gezicht niet duidelijk. Zijn jukbeenderen steken een beetje uit en geven hem, samen met de uitgesproken kin, een vastberaden aanzien. Een knappe gast!

Als je op iets wacht, gaat de tijd met een slakkengangetje vooruit. Als je er niet op let, vliegt hij voorbij. Plotseling is daar de bel! Luna is er niet rouwig om. Al bij al is het maar een raar gezelschap waarin ze verzeild is geraakt.

Flip met zijn snotneuzengezicht is een vuilbek. Gothic Romy lijkt wel oké te zijn, maar... zo speciaal! Dat andere meisje, Mies, hoort zij er wel echt bij? En Wannes? Een beetje grof en niet van de slimste.

Van Regi weet ze niet wat ze moet denken. Hij is de leider van het groepje, dat is overduidelijk. Zijn steelse knip-oogjes achter de rug van de anderen maken haar een tikkeltje wantrouwig. Is hij wel eerlijk? Misschien bedoelt hij heel andere dingen dan wat hij zegt.

Als ze er zo over nadenkt, zou ze geen van hen als vriend of vriendin willen. Misschien komt dat nog. Tenslotte is ze nog geen uur op school. Ze kan zich vergissen. En weer besluipt

haar de heimwee naar haar vroegere school. Daar wist ze perfect wat ze aan wie had. Hier is alles een gesloten boek.

Na het belsignaal weten de andere leerlingen duidelijk waar ze naartoe moeten. Luna blijft drementelen. Ze herinnert zich niet wat de dame bij de inschrijving heeft gezegd. Ze had beter moeten opletten. Toch maar eens kijken in het glazen kastje naast de deur van het secretariaat?

‘Nieuwe leerlingen komen bij elkaar in het gymlokaal’, fluistert Wannes in haar oor.

‘Echt?’

‘Is de gewoonte hier.’

‘Waar vind ik dat?’

‘Daar! Achter het hoekje, aan de andere kant van de fietsenberging. Daar is nog een plein. Je kunt het niet missen.’

Wannes haast zich naar de rij. Luna twijfelt nog even, maar loopt dan toch maar in de aangeduide richting. Hoort ze nu proesten achter haar rug?

Het gymlokaal kun je inderdaad niet missen. Daar staat ze dan. Helemaal alleen! Het kan toch niet dat zij hier de enige nieuwe leerling is? Ineens beseft ze dat Wannes haar in de maling heeft genomen. Zie me hier nu staan als een domme gans, denkt ze. Bij de neus genomen door de eerste de beste loser.

Ze voelt woede opborrelen. Dat ze, verdorie, iemand anders voor de gek houden. Ze heeft het al moeilijk genoeg zonder al dat gedoe.

Plotseling staat haar hart één tel stil. Daar! Ziet ze dat wel goed? Aan de overkant van het tweede schoolplein loopt...

‘Saar!’ roept Luna.

Zo’n vijftig meter verder gaat een vlasblond hoofd omhoog, gevolgd door een wuivend handje. Luna’s hart wipt tot in haar keel. Ze is toch niet alleen! Waarom heeft Saar niks gezegd? Ze wist toch dat ook zij naar het atheneum zou gaan? Maakt niet uit, ze zal het snel even uitvissen. Maar net als ze naar Saar toe wil rennen, vraagt iemand: ‘Wat zoek je?’

Luna keert zich bruusk om. Een volslanke dame kijkt haar vriendelijk aan.

‘Mijn klas’, bitst Luna.

‘Ik ben Lucie Dhaemers, de verantwoordelijke voor het toezicht hier op school. Jij bent vast nieuw hier?’

‘Ja.’

‘Welke klas?’

‘Derde Latijn.’

‘Hebben ze je dan niet gezegd waar je je moest aanmelden?’

‘Ja, in het gymlokaal. Maar dat was niet zo.’

‘Wie zei dat?’

‘Wannes.’

‘Wannes? Welke Wannes?’

‘Meer weet ik ook niet.’

‘Kom maar mee. Ik wijs je de weg. Dit plein met de houten banken hoort bij de technische afdeling. Om problemen te vermijden houden we de schoolpleinen zo strikt mogelijk gescheiden. Snap je?’

Nee, Luna snapt het niet. Ze begrijpt ook niet welke problemen vermeden moeten worden. Ze zit met iets heel anders in haar hoofd. Wat doet Saar hier? Techniek is haar ding toch niet? Geschrokken van zichzelf zet Luna snel een stop op haar gedachten. Nu doet ze hetzelfde met Saar als wat mama en juf Ann met haar deden. Zij hoeft de keuze van Saar niet te bepalen. Misschien is techniek wél helemaal wat ze wil.

De dame, gekleed in een te wijde jurk en met een paar ouderwetse pumps aan haar voeten, loopt met grote passen voor haar uit. Luna heeft moeite om haar bij te benen. Ze steken het lege Latijnse schoolplein diagonaal over.

‘Nieuwe leerlingen melden zich bij het secretariaat’, glimlacht de dame.

‘Sorry, wist ik niet.’

‘Het bericht hangt uit op het berichtenbord. In het glazen kastje daar, naast de deur.’

Luna kan zich wel voor het hoofd slaan.

*

* *

Nadat ze zich op het secretariaat hebben gemeld, brengt mevrouw Dhaemers Luna naar de klas.

‘Dit is Luna Verstrepen. Ze is nieuw op onze school. Ik hoop dat jullie ervoor zorgen dat ze zich hier snel thuis gaat voelen.’